

Rose

ฮัสกี้หน้าโง่ กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 2

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเปาปู้ซือโร่ว

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่า น คื อ ร าก ร ู าน ที่ ส ำ ค ัญ

เซวียเจิ้งยงพิมพ์เปียบๆ ดูจากรูปปากเหมือนกำลังพูดว่า ‘รู้กับผีนะสิ’
ดีที่ฉู่หว่านหนึ่งจตจ่ออยู่กับการอ่านตำรา จึงไม่เห็นท่าที่เล็กๆ น้อยๆ ของเขา

-โร่วเปาปู้ซือโร่ว

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรู๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ยี่สิบห้าปีที่ผ่านมาอาจารย์เหมีียวขาวของเขา เล่ม 2 ไม่ทราบพบว่า
หลายเหตุการณ์ที่เคยประสบมาในชาติก่อน ไม่ใช่แค่ไม่เหมือนเดิม แต่
แตกต่างจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์อาจารย์ก็ห่างไกล
จากความชิงชังมากขึ้นทุกที ยิ่งได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันบ่อยครั้ง ยิ่งไม่รู้ว่า
สิ่งไหนคือเรื่องจริง สิ่งไหนคือภาพลวง

ข้ายังมีคนคิดปองร้ายอดีตจอมราชันอย่างเขาผู้ซึ่งไม่เคยพ่ายแพ้แก่
ผู้ใด แต่ในชาตินี้กลับไม่มีกำลังมากพอจะต่อกรกับใคร การเดินทางตามหา
เบาะแสบุคคลในเงามืดจึงเริ่มต้นขึ้นพร้อมกับความรู้สึกต่าง ๆ ที่ค่อย ๆ
เปลี่ยนไปโดยที่เขาเองไม่ทันได้เอะใจ

แล้วเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป ติดตามได้ในเล่มค่ะ

Rose

คำแนะนำผู้แปล

สวัสดีครับ กลับมาพบกันอีกครั้งในเล่ม 2 ผมเพิ่งทราบว่าต้องเขียนคำแนะนำทุกเล่ม จากนั้นเราจะได้พูดคุยกันบ่อยๆ เพราะฉะนั้นอย่าเพิ่งเบื่อกันนะครับ :)

เป็นยังไงบ้างครับความรู้สึกหลังอ่านจบเล่ม 1 กันไปแล้ว เชื่อว่าทุกคนคงรู้จักเจ้าหมาฮัสกี้กับแมวขาวกันพอสมควรแล้ว โดยเฉพาะเจ้าหมาที่ชอบทำตัวเด๋อๆ ด๋าๆ ไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรกับเขาบ้างเลย แต่ถึงกระนั้นก็อยากเอาใจช่วยไม่หรรณให้สมหวังทั้งในด้านความรัก การแก้ไขเรื่องราวที่เคยผิดพลาด และการไขปริศนาสิกลับ

บนโลกนี้มีใครบ้างไม่เคยทำผิดพลาด ใช่ครับ ผมเองก็เคย แต่สิ่งสำคัญคือเราได้เรียนรู้อะไรบ้างจากความผิดพลาดนั้น เช่นเดียวกับไม่หรรณที่เคยทำผิดพลาดไม่ว่าจะจากสาเหตุใดก็แล้วแต่ ทว่าในครั้งนี้เขากลับได้รับโอกาสเลือกอีกครั้ง ในมุมมองที่กว้างขึ้น ความเข้าใจที่มากขึ้น รวมถึงเหตุการณ์ที่เปลี่ยนไป เขายังจะเลือกทำแบบเดิมอีกหรือไม่ เชิญค้นหาคำตอบได้นับจากนี้

น้อมคารวะ

Bou Ptrn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บิบบั่น กัดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม-ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจ่ายอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

ตัวเจ้าไม่ยากติดค้างท่าน

ร่างวิญญาณของใจชินหลัวไม่ทันตอบ สีหน้าล้นบิดเบี้ยวผิดรูป เขายกมือขึ้นกุมศีรษะด้วยความเจ็บปวด ปากอ้ากว้าง เปล่งเสียงร้องอย่าง ไร้สัมเสียง แม้จะไม่มีเสียงออกมา ทว่าสีหน้าสยดสยองและสองตาปูดโปน นั้นกลับทำให้คนคล้ายได้ยินเสียงร้องโหยหวนกรีดหัวใจ

ช่วยด้วย

ช่วย...ด้วย!!!

ริมฝีปากของเขาบิดโค้งในลักษณะที่น่าเหลือเชื่อ ไม่นานริ้วเส้นเลือด ก็กระจายเต็มลูกตา หากมิใช่เพราะมีตรวนพันธนาการแขนขาไว้ เขาคงพุ่ง ขึ้นมาอย่างคลุ้มคลั่ง ฆ่าตัวตายไปแล้ว

“ขอร้องพวาท่าน...รีบ...ทำลายข้าซะ...”

ดูเหมือนระยะเวลาในการคงสัมผัสวิญญาณของใจชินหลัวจะถึงขีดสุด แล้ว ร่างวิญญาณของเขาตื่นรนด้วยความทรมานแต่กลับไม่เป็นผล เห็น เพียงในสระหลอมมีไอดำกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งขึ้นมา ถาโถมใส่กายหยาบของ ร่างวิญญาณต้นหลิวที่แช่อยู่ในสระไม่หยุดยั้ง โช้เหล็กเสียงดังเคร้งๆ สะเก็ดไฟปะทุแปลบปลามแตกกระจายไปทั่ว

ฉู่หว่านหนึ่งเห็นสถานการณ์เปลี่ยนแปลง รีบวาดแขนเสื้อขวางศิษย์ ไว้หลังตนเองทันที ถ้ามใจชินหลัวด้วยสีหน้าดุตัน “ต้องช่วยท่านอย่างไร”

ใจชินหลัวแม้เคลื่อนไหวเชื่องช้า แต่กลับสามารถถึงการเหล็กเหลว

ในสระหลอมอาวุธให้ก่อตัวเป็นตำราโบราณซึ่งเจียได้ในชั่วชีวิตใจ

“ข้ากำลังจะสูญเสียสติสัมปชัญญะ เมื่อถึงเวลานั้น หากทำร้ายพวกท่าน มิได้เกิดจากเจตนา เรื่องอื่นที่เหลือ ข้าไร้แรงช่วยเหลือ ทั้งไม่ทันได้อธิบาย อย่างละเอียด ได้แต่บอกอาคมที่ข้าเชี่ยวชาญแก่พวกท่าน หวังว่าจะตั้งใจให้ดี...”

เหล็กเหลวพลันแปรเปลี่ยน

“อาคมที่ข้าชำนาญสามอย่าง หนึ่งในนิมิตมายา นี่คืออาคมฝันร้าย ผู้ถูกอาคมจะสมมติปรารถนาในนิรา ความฝันสวยงามคงอยู่ยาวนาน เพราะเหตุนี้ แม้คนที่มีความวิญญานแข็งแกร่งถึงขั้นสัมผัสได้ว่าเป็นนิมิตมายา ก็ยังยินยอมติดอยู่ในนั้น ไม่ตื่นขึ้นมาตลอดกาล

“สอง เคล็ดลวงใจ อาศัยความละโมภในใจคนเป็นเหยื่อล่อ ทำให้พวกเขาเช่นฆ่ากันเอง

“สาม คาถาปลิดหัวใจ...”

ยามนี้พลังวิญญานของเขาถูกใช้ถึงขีดสุดแล้ว ไม่อาจจับเคลื่อน เหล็กหลอมเหลวให้เรียงเป็นตัวอักษรได้อีก

สุดท้ายคาถาปลิดหัวใจนี้เป็นอย่างไรกันแน่ จึงมีอาจรรู้ได้

ใจชินหิ้วดินร่นอีกครั้ง พลันระเบิดหมอกโลหิตกลุ่มหนึ่งออกมา เขาเคลื่อนเหล็กหลอมเหลวไม่ได้ แต่ยังคงใช้ปลายนิ้วแตะโลหิตสดที่ระเบิด ออก ลูกตาที่เกร็งกระตุกจ้องจู่หว่านหนึ่งเขม็ง สองตาปูดโปน ไม่ยินยอมอย่างยั้ง

“อาจารย์!” เห็นจู่หว่านหนึ่งจะก้าวไปข้างหน้า เซวียเหม็งรีบวิ่งหาเอาไว้ “อย่าไป อาจเป็นอุบาย!”

ใจชินหิ้วเอ่ยคำไม่ได้ นิ้วมือที่จุ่มเลือดนั้นได้แต่ห้อยค้างไว้ พลันในดวงตามีน้ำตาไหลรินลงมา

จู่หว่านหนึ่ง “...ท่านต้องการให้ข้าเข้าไป?”

ใจชินหิ้วพยักหน้าช้าๆ

“...”

“อาจารย์!”

เซวียเหมิงหมายขัดขวางอีก ฉูหว่านหนิงกลับส่ายหน้าให้เขา เดินไปข้างหน้าตามลำพัง มาถึงขอบสระหลอมอาวู ยื่นมือออกไป

ใจชินหลิวคล้ายจะซาบซึ้งใจ เขามองฉูหว่านหนิงอย่างลึกซึ้ง ดันรนโบกแขนที่ติดเนื้อหนังรุ่งริ่งข้างนั้น คล้ายอยากการะ จากนั้นก็ข่มกลั้นความเจ็บปวดมหาศาล คำว่ามือของฉูหว่านหนิงเอาไว้ มือสั่นเทาเขียนลงกลางฝ่ามืออีกฝ่ายว่า

“จับตัว ทำลายฝันร้าย...”

“อย่าได้...สูญเสีย...จิต...ใจ...”

“ฝันร้าย...สลาย...พิบัติ...ดับสูญ!”

ตัวอักษรคำว่า “ดับสูญ” ตัวสุดท้ายยังไม่ทันตัวดังหวัง ใจชินหลิวพลันเหมือนโคลนเลนกองหนึ่ง อ่อนยวบลงไปในสระหลอมเดือดพล่าน หายวับไปอย่างรวดเร็ว

ขณะเดียวกัน ได้ยินเสียงตูดตึงสนั่น คลื่นน้ำสีแดงขนาดมหึมาพลันก่อตัวขึ้นในสระหลอมอาวู เหล็กเหลวถึงโถมแหวกอากาศขึ้นมา เสาเพลิงรูปมังกรเก้าต้นพุ่งขึ้นมาจากพื้น ฉูหว่านหนิงถูกเกลียวคลื่นนี้บีบจนต้องถอยไปด้านหลัง เปลวเพลิงสาดจับใบหน้าอิมครีมของเขา

ภายในเสาทีมีเหล็กเหลวพวยพุ่ง พลันมีตัวสีอันพุ่งออกมา ลอยสูงอยู่กลางอากาศ

ชื่อเมียนึกถึงสิ่งที่ใจชินหลิวกำชับขณะมีสติเมื่อครู่ รีบเอ่ยว่า “นี่ก็คือ...ตัวที่ใจชินหลิวพูดถึงหรือ”

เห็นเขาเดินมาใกล้ ฉูหว่านหนิงขวางเอาไว้ “อย่าแตะ ไปอยู่ข้างหลัง ข้าให้หมด”

ชื่อเมียน “อาจารย์...”

“มีข้าอยู่ ไม่เป็นไรแน่” ฉูหว่านหนิงกล่าว “พวกเจ้าไม่อาจเสี่ยงอันตราย รอข้าจับตัวแล้ว พวกเจ้าค่อยมา”

ถ้อยคำนี้เอ่ยอย่างเฉยชา คล้ายไม่มีความหวั่นไหวแม้แต่น้อย ทว่าไม่ทราบฟังแล้วใจกระตุกดูบ ไม่รู้เพราะเหตุใด จู่ๆ ภาพฉูหว่านหนิงที่อยู่

เบื้องหน้าจึงซ้อนทับกับคนไร้ความรู้สึกที่มองศิษย์ตายไปต่อหน้าต่อตาอย่างเย็นชาเมื่อชาติก่อน

ในเมื่อเขาพูดเช่นนั้นออกมาได้ เหตุใดชาติก่อนจึงนิ่งดูตายต่อการตายของศิษย์

ไม่หรรษาพลันรู้สึกเหมือนตนไม่เคยเข้าใจจู่หว่านหนึ่งผู้นี้เลย

เขาพิมพ์อย่างอดไม่ได้ “อาจารย์...”

จู่หว่านหนึ่งมิได้สนใจพวกเขา ยกมือหยิบตัวอันหนึ่งในนั้นลงมา ตัวนั้นทำจากหยกสีเหลืองนวล เขาพลิกดูทั้งสองด้านรอบหนึ่ง ส่งเสียง “หืม?” เบาๆ

“มีอะไรหรือขอรับ” เซวียเหมิงถาม

จู่หว่านหนึ่ง “บนตัวนี้ไม่มีอักษร”

“ใช่จึงเป็นเช่นนั้น” เซวียเหมิงประหลาดใจ “เช่นนั้นให้ข้าลองดูบ้าง”

ตัวสีอ่อนล้วนถูกดึงออกมาจนหมด เซวียเหมิงและซือเม่ยเหมือนกับจู่หว่านหนึ่ง บนตัวหยกไม่มีอักษรใดๆ ไม่หรรษาพลิกตัวของตนเองดู พลันเบิกตากว้าง

“หมิ่นกู่อวี่?”

อีกสามคนมองไปทางเขาทันที เซวียเหมิงมุ่นคิ้ว “หมิ่นกู่อวี่อะไร”

ไม่หรรษาจิ้มตัวของตนเอง “เขียนอยู่บนนี้”

เซวียเหมิงชะงักกหน้าเข้าไปดู พลันเอ่ยอย่างมีน้ำโท “อูย! เจ้าอ่านแต่ส่วนที่อ่านออกสินะ”

“...เป็นเสวียตีโล่ว¹” จู่หว่านหนึ่งบอก

ตำราโบราณซึ่งเจี๋ยเขาจำได้แปลเก่าส่วนจากสิบส่วน หากมีตัวอักษรที่ไม่แน่ใจ ย่อมไม่เอ่ยส่งเดช ด้วยเหตุนี้ในเมื่อเขาบอกว่าสิ่งที่เขียนอยู่คือ “เสวียตีโล่ว” เช่นนั้นก็ไม่มีทางจำผิดแน่นอน

ไม่หรรษาดกตะลึง “นาฬิกาโลหิตคืออะไร”

¹ แปลว่า นาฬิกาโลหิต (血滴漏) ลักษณะเส้นขีดมีส่วนประกอบของอักษร “หมิ่นกู่อวี่” (血古雨) ที่ไม่หรรษาอ่าน

จู่หว่านหนึ่งสายหน้า “ไม่รู้”

เหมือนตอบคำถามของพวกเขา หลังคาโค้งของคลังเทพคัสตราพลันมีเสียงคำรามครืนๆ นาฬิกา²ขนาดมหึมาตกลงมาจากฟ้า กระดำกระด้างสนิมจับทั้งอัน เพียงแต่ที่ต่างจากนาฬิกาอื่น ๆ คือด้านบนมีโครงทองแดงรูปกางเขน ไม่รู้ใช้ทำอะไร

จู่หว่านหนึ่งมองนาฬิกาน้ำ จากนั้นก็หลบตามองตัวในมือโมหรานนาฬิกาโลหิต

ไวก่ชั่วประกายหินเหล็กไฟ เขาก็เข้าใจว่า “จับตัว” ที่นั่นคืออะไร จู่หว่านหนึ่งหน้าเผือดสีทันที ตวาดว่า “โมหราน รีบโยนตัวนั่นซะ!”

แม้ไม่รู้ว่าจู่หว่านหนึ่งหมายความว่าอะไร แต่คำสั่งที่มาอย่างไม่ให้โต้แย้งนี้ ก็ทำให้โมหรานทำตามโดยแทบไม่รู้ตัว

ไม่โยนก็ไม่รู้ หลังจากโยนออกไป โมหรานกลับพบว่าตัวหยกนั้นไม่รู้ใช้พลังอะไร เกาะติดอยู่กับฝ่ามือเขาแน่น สลัดอย่างไรก็สลัดไม่หลุด

จู่หว่านหนึ่งลอบสบถ ฟุ้งเข้าไป หมายนำตัวของตนแลกเปลี่ยนกับของโมหราน คาดไม่ถึงว่าจะมีแถววัลย์หนามพุ่งออกมาจากนาฬิกาน้ำทองแดงสนิมเขรอะ จู่โจมไปยังโมหราน!

“หลบไป!”

“อาจารย์!”

“อาจารย์!”

โลหิตสาตกกระเซ็น ในช่วงคับขัน จู่หว่านหนึ่งใช้ฝ่ามือผลักโมหรานออกไป แถววัลย์แหลมดุจลูกธนูปักชนนกงพุ่งทะลุฟงไพร ปักเข้าเนื้อของจู่หว่านหนึ่งทั้งหมด

เวลานี้โมหรานยังอยู่ในวัยเยาว์ ย่อมไม่อาจต้านแรงของจู่หว่านหนึ่งได้ พอถูกเขาผลักก็เซถอยหลัง ล้มลงกับพื้น ทว่าเสียงร่างถูกแทงฉีกขาด

² นาฬิกาน้ำสมัยโบราณของจีน มีลักษณะเป็นถังทองเหลืองสี่ใบวางเรียงลดหลั่นบนชั้นบันได ที่ขอบถังด้านล่างเจาะรูสำหรับให้น้ำไหลลดหลั่นลงมาจากถังบนสุด โดยถังใบล่างสุดจะมีแท่งเหล็กกลอยขึ้นตามขีดระดับน้ำที่กำหนดบอกเวลา

น่าสะพรึงดั่งซัด เสียงเซวียเหมิงกับซื่อเม่ยที่ร้องเสียงหลงดังเสียงตู

เป็นไปไม่ได้

จะเป็นไปได้อย่างไร...

นั่นคือฉู่หว่านหนิงเซียวนะ...

คือฉู่หว่านหนิงที่ดีซ้ำซ้ำ แต่ไหนแต่ไรไม่เคยมองข้าด้วยสีหน้าดี ๆ
คือฉู่หว่านหนิงที่มองศิษย์ตายไปต่อหน้าต่อตาอย่างเลือดเย็น คือฉู่หว่านหนิง
ที่บอกว่า “คุณสมบัติอย่าแยะ เกินเยียววา” อย่างเย็นชาผู้นั้น คือฉู่...

ไม่ทราบเงยหน้าขึ้น

ท่ามกลางความสับสน เขาเห็นคนผู้นั้นเลือดสาดกระเซ็นสามเนื้อ
เถาว์ล้วยแหลมคมหนาแน่นปักแผ่นหลังของคนผู้นั้น ทะลุอกเลื้อยอย่าง
น่าสยดสยอง จุดที่แทงทะลุคือจุดที่ถูกเจ้าภาพฝีมือต้อยโทดเหย้มใน
ครั้งก่อน บาดแผลเก่ายังไม่ทันหาย ยามนี้เนื้อเยื่อหน้าจะฉีกขาดเหวอะหวะ
อีกครั้ง

คือฉู่หว่านหนิง...คือฉู่หว่านหนิงที่ใช้ร่างตนเองปกป้องข้าในโรงศพ
จนถูกกรงเล็บทะลุร่างก็ยังไม่ส่งเสียงร้องลั่นแอะผู้นั้น

คือฉู่หว่านหนิงที่หลบอยู่ใต้สะพานหิน แอบกางข่ายอาคมกำบัง
ลมฝนให้ทุกคน แต่ตนเองกลับมิกล้าเผยตัว

คือฉู่หว่านหนิงที่ชาติก่อนห่อเกี่ยวอย่างงุ่มง่าม เพื่อให้ข้ามีแกใจกิน
อะไรสักหน่อยหลังจากซื่อเม่ยตายไป

คือคนอารมณ์ร้าย ปากเสีย ที่ยามกินยากก็ล้วยม กินเผ็ดก็ส่ำลัก
ที่ข้าคุ้นเคยเป็นที่สุดผู้นั้น

คือคนที่ข้าไม่เคยใส่ใจ เกลียดแค้นจนเข่นเซียวเคี้ยวฟัน แต่ก็รู้สึก
สงสารผู้นั้น...

ฉู่หว่านหนิง

หว่านหนิง...

“อาจารย์!” ไม่ทราบตะโกนเสียงแหบ ตะเกียกตะกายคลานเข้าไปหา
“อาจารย์!”

“ตัวของเจ้า...” ฉู่หว่านหนิงยกมือสั่นเทาขึ้น สีหน้าซีดเผือด ทว่า

แวตยั้งคงดุดันเหมือนก่อน “แลกกับข้า...”

มือที่เขายื่นให้โมหรานมีตัวไร้อักษรที่เขาจับมาเองอันนั้นวางอยู่
แขนสั้นระริกเล็กน้อยเพราะความเจ็บปวดยกขึ้นมาอย่างยากเย็นและเชื่องช้า

หยันตาของจู่หวานหนึ่งเจิดจ้ายิ่งนัก แน่วแนวยิ่งนัก ปกคลุมด้วย
ไอน้ำชั้นหนึ่ง

“เร็ว ให้ข้า!”

โมหรานไม่ทันได้ลุกขึ้นก็รีบคลานเข้ามาตรงหน้าจู่หวานหนึ่ง มอง
บาดแผลเหวอะหวะน่าสะพรึงอย่างทำอะไรไม่ถูก

“ไม่...อาจารย์...”

“อาจารย์!”

เซวียเหมิงกับซือเมย์คิดจะเข้ามา จู่หวานหนึ่งคล้ายจิตใจที่ไม่ได้
ตามต้องการ กางข่ายอาคมลงมา กันสองคนนั้นออกไป แล้วตวาดกร้าว
“เทียนเวิน!”

เทียนเวินออกมาตามเสียงเรียก ตัดเถาว์ล้วยหลายสิบเส้นที่แขง
จู่หวานหนึ่งขาดสะบั้น!

ทว่าเถาว์ล้วยเหล่านั้นมีไซ่ของสามัญ จู่หวานหนึ่งรู้สึกได้อย่างชัดเจน
ว่าพวกมันกำลังดูดกลืนพลังวิญญาณผ่านเลือดเนื้อของเขา ไม่มีหนทางอื่น
เขากัดฟันแน่น ยกมือขึ้นคว้าเถาว์ล้วยที่ขาดสะบั้นเหล่านั้น แข็งใจกระชาก
ออกมาอย่างแรงทันที!

โลหิตพุ่งกระฉูด!

จู่หวานหนึ่งโยนเถาว์ล้วยขาดเหล่านั้น หอบหายใจ สกัดชีพจร
วิญญาณและจุดลมปราณของตนเพื่อห้ามเลือดชั่วคราว จากนั้นดวงตา
ดำลึบวาวโรจน์ก็จ้องโมหราน เอ่ยเสียงแหบพร่า “ให้ข้า”

“อาจารย์...”

“เอาตัวของเจ้าแลกกับข้า! ข้าจะแลกกับเจ้า!” จู่หวานหนึ่งเอ่ย
น้ำเสียงเฉียบขาด

ยามนี้โมหรานจึงเข้าใจแล้วว่า “นาฬิกาโลหิต” หมายความว่าอะไร
วิธีการโหดเหี้ยมที่โกวเจินช่างกงใช้เมื่อร้อยหมื่นปีก่อนช่างคล้ายคลึงกับวิธี

ที่เขาทราบมาอาจารย์เมื่อชาติก่อนเสียนี้กระไร

ไม่ว่าเทพ ปีศาจ มนุษย์ หรือภูตผี หากจิตใจเสื่อมทราม สำนึก
และความคิดหดหาย ก็ล้วนใกล้เคียงกับการกระทำเช่นนั้น

นาฬิกาโลหิต

ก็คือใช้หยดเลือดมนุษย์แทนเม็ดทราย ใส่เลือดลงไปแทนน้ำ
ปล่อยให้ไหลหยดเพื่อจับเวลา

เลือดมนุษย์ไหลหมด เวลาสิ้นสุด

ชาติที่แล้วตอนที่ข้าตั้งตนเป็นท่าเขียนจวิน ข้าก็ใช้ฉู่หว่านหนึ่งเป็น
นาฬิกาน้ำ หมายถึงให้ฉู่หว่านหนึ่งมองข้าเหยียบย่ำเหนือบรรดาสำนึกเขียน
หมายถึงให้โลหิตของฉู่หว่านหนึ่งไหลรินที่ละหยด ๆ จนเหือดแห้งต่อหน้าข้า
มิใช่หรือ

ทว่าในชาตินี้ ต่อหน้านาฬิกาโลหิตที่โกวเจินใช้

ฉู่หว่านหนึ่งกลับยินยอมเป็นฝ่ายเอาตัวที่ปลอดภัยของตนมา
แลกเปลี่ยน เขายินยอมเดินขึ้นโครงทองแดงแทนข้า เขา...

หัวใจของโม่หฺรานว่าอุ่นไปหมด

เขาถึงขั้นมีอาจไต่ตรอง

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น...

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น!

นาฬิกาน้ำทองแดงโจมตีพลาด มีอาจมัดตัวคนได้ จึงเหวี่ยงเถาว์ล้วย
อีกครั้ง หมายถึงโจมตีระลอกที่สอง

ฉู่หว่านหนึ่งมองเขา ประกายในดวงตาบุบไหวเล็กน้อย

เขาเจ็บปวดจนหน้าขาวซีด หอบหายใจเล็กน้อย “โม่หฺราน เจ้า...
เจ้าเชื่อฟัง รีบให้ข้า”

“...”

“เร็ว...” สีหน้าของฉู่หว่านหนึ่งขาวจนเหมือนหิมะแรกได้จันทรา

“...หรือว่าเจ้าอยากให้ข้าสกัดการโจมตีครั้งที่สองแทนเจ้า”

“อาจารย์...”

เถาว์ล้วยโจมตีมาอีกครั้ง

โมห์รานยื่นตัวให้ในชั่วขณะนั้น ฉูหว่านหนึ่งยื่นมือไปรับมาโดยไม่เสียเวลาคิด

ไหนดจะคาดว่าขณะที่ฝ่ามือของทั้งสองกำลังจะสัมผัสกัน นัยน์ตาของโมห์รานพลันหอบประกายวูบ เขาชักมือกลับแทบจะในทันที พลิกมือบังฉูหว่านหนึ่งที่ไม่ทันตั้งตัวไว้ข้างหลัง ขณะเดียวกัน เถาว์ลย์ก็จู่โจมระลอกที่สอง โมห์รานเอาตัวเข้ารับ ร่างของเด็กหนุ่มถูกเถาว์ลย์กระหวัดรัดอย่างแน่นหนาทันที จากนั้นก็กระซอกไปเบื้องหน้านาฬิกาโลกิต

“โมห์ราน!”

เถาว์ลย์หลายสิบเส้นรัดตัวเขาติดกับตะแลงแกงรูปกางเขน โมห์รานหันหน้ามา มองไปยังฉูหว่านหนึ่ง ริมฝีปากขยับ

นัยน์ตาของฉูหว่านหนึ่งพลันเบิกกว้าง

เสียงของโมห์รานไม่ได้ดังเกินไป แต่เขาได้ยินชัดเจน...อย่างไม่มีทางผิดพลาด

“อาจารย์ ความจริงเข้าไม่ได้...เลวเกินแก้ไข...”

ฉะนั้น ท่านอย่าละทิ้งข้า...ได้หรือไม่

ทว่าคำพูดก่อนหน้านี้ไม่อาจเอ่ยออกมาได้อีก ซาติก่อนเขาอยากพูดแต่ไม่ได้พูด ซาตินี้ก็สายไปแล้วเช่นกัน

ฉูหว่านหนึ่งจะละทิ้งเขาหรือไม่ เขามองว่ามันไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว

เพียงแค่มิอยากติดค้างคนผู้นี้เท่านั้น

เขาโง่งมนัก ไม่กระจ่างในความรู้สึกของตนที่มีต่อฉูหว่านหนึ่ง ทั้งไม่อยากสับสนไปกว่าเดิมกับเรื่องนี้แล้ว

ซาตินี้ โมห์รานคิดในใจ ผู้ที่ข้าสนใจและใส่ใจ จะมีเพียงชื่อเมียเท่านั้น

ที่ไม่อยากแลกตัวกับฉูหว่านหนึ่ง เพียงแค่มิอยากรับบุญคุณจากคนผู้นี้โดยไร้สาเหตุ เพียงแค่มิอยาก...

ไม่อยากจะเห็นโลหิตของฉูหว่านหนึ่งไหลรินจนแห้งเหือดอีกครั้ง

ข้า...ไม่เว่ยอวี่มิใช่คนไร้หัวใจจริงๆ เรื่องที่จิตใจที่สุดในชีวิต ก็คือมีคนยอมดีต่อข้า

แค่ดีสักเล็กน้อย ข้าก็อิ่มหน้าบานแล้ว

หากดีมาก ๆ เช่นนั้น ต่อให้ต้องตาย ข้าก็เต็มใจ

ในถาวรลัญหนาแน่น พลันปรากฏกระบี่คมปลานแปลงประกาย

กระบี่นั้นแค่เห็นก็รู้ว่าเป็นเทพศาสตรา แม้ลักษณะจะโบราณเทอะทะ
ทว่าปราณอันกว้างแกร่งน่าเกรงขามแรงกล้าปะทะใบหน้า ห่วงกลมสองห่วง
ซ้ายขวา หัวด้ามกระบี่เป็นรอยจักเหมือนหนามแหลม โกร่งกระบี่แคบเล็ก
ฝังลายนูนรูปสัตว์หัววัวตัวมังกร ลวดลายซับซ้อน ประกายสีฟ้าไหลเวียน
ทั่วตัวกระบี่ คมกริบเป่าขนผ่าเส้นผม งอเหล็กสะบัดทอง

โมหรานเห็นเพียงคำว่า 'โกวเจิน' บนตัวกระบี่ แม้แต่ 'ซ่างกง' ก็ไม่ทัน
ได้เห็นครบ กระบี่ที่เป็นของเทพแห่งสรรพาวุธนี้แทงเข้าที่หน้าอกเขาโดยตรง
โลหิตหลังรันทันที ไหลรวมลงสู่หน้าผาก

ขณะเดียวกัน คลังเทพศาสตราพลันมีม่านน้ำตกลงมา แยกโมหราน
กับจู่หว่านหนีออกจากกัน ทุกคนต่างถูกกระแสน้ำเชี่ยวกรากกะทันหันนี้
สกัดไว้

ซือเม่ยตะโกน “อาหารน! อาหารน...!”

ม่านน้ำเชี่ยวกรากถาโถม บดบังสายตาของพวกเขา ทำให้มอง
ไม่เห็นสถานการณ์ของโมหรานทางด้านหลัง จู่หว่านหนึ่งพยายามฝ่าเข้าไป
หลายครั้ง แต่ก็ถูกกระแสน้ำบ้าคลั่งสะท้อนออกมาครั้งแล้วครั้งเล่า สุดท้าย
ทั้งร่างเขาก็เปียกชุ่มโชก ใบหน้าร้อนรندำทะมึน ริมฝีปากเผือดสี

จู่หว่านหนึ่งเสียงแหบพร่า

“โมหราน...!”

เสียงนี้มีได้ดังนก แต่สิ้นเครืออย่างรุนแรงจนแม้แต่ตนเองก็ไม่รู้ตัว
ซือเม่ยตกใจ หันไปมองเขา กลับเห็นอาจารย์ที่นั่งเฉยสุขุมเยือกเย็นมา
ตลอดเปี้ยกชกจนหมดสภาพ ขนตายาวหนาสั้นระริก สีหน้าฉวยแววอาดูร
ลึกล้ำที่ไม่อาจสะกดไว้เสียหนึ่ง

เห็นเขาเรียกเหียนเวินออกมา คิ้วตาห้ยมเกรียมดุดัน ดวงสาย
เกาทัณฑ์ที่นำวจนตึงสุด ซือเม่ยกระวนกระวายใจ รังตัวเขาไว้ พลังร้อง
ตะโกน “อาจารย์ อย่าไป! เข้าไปไม่ได้!”

ฉูหว่านหนิงสะบัดมือไม่สนใจ นัยน์ตาคมกริบดูจิบมิด กางขาย
อาคมอย่างเจียบบัน ดึงดันบุกฝ่าเข้าไป ทว่ามน้ำนั้นแผงพลังวิญญาน
ฟ้าดินของสระจินเจิง ไม่เพียงไม่อาจแทรกผ่านเข้าไปได้ แต่ยังแหลม
ดุจหมื่นธนู พุ่งแทงกล้ำเนื้อและกระดูก

เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสอยู่ก่อนแล้ว เมื่อถูกจู่โจมอย่างรุนแรงเช่นนี้อีก
จึงไม่อาจทรงกาย แม้จะเอามือกุมหน้าอกไว้ ก็ยังทนไม่ไหว เขาทรุดฮวบ
ลงข้างหนึ่ง สีหน้าซีดเผือด บาดแผลบนแผ่นหลังฉีกขาด โลหิตแดงฉาน
ไหลซึมออกมา

ไม่รู้ว่าบนหน้าของซือเม่ยคือหยดน้ำที่กระเซ็นใส่หรือว่าหยดน้ำตา
เขาร้องอย่างเศร้าสลด “อาจารย์! ท่าน...ท่านจะทรمانเช่นนี้ทำไม...”

“ทรمانอะไร ต่อให้คนหลังม่านน้ำนั้นคือเจ้า หรือเซวียเหมิง”
ฉูหว่านหนิงน้ำเสียงกร้าว “ข้าก็ต้อง...”

เขาเจ็บปวดรุนแรงจนคิ้วขมวดแน่น ไม่อาจเอ่ยต่อได้อีก
เวลานี้เอง ประกายกระบี่พลันกรีดผ่านออกมา ฝ่าม่านน้ำแข็งแกร่งนี้
ออกเป็นสองส่วนราวกับตัดเต้าหู้

ปราณกระบี่ดูดันรุนแรงผิดปกติ เล็งลงมายังตำแหน่งที่ซือเม่ย
ยืนอยู่อย่างแม่นยำ กำลังจะฟันลงบนร่างเขา ฉูหว่านหนิงเห็นเช่นนั้น
พลันสะบัดแขนเสื้อ ใช้พลังวิญญานทั้งหมดกางขายอาคมคุ้มกันซือเม่ยไว้
ส่วนตนสูญเสียพลังกำลังไปมากจนกระอักเลือดออกมา

เสียงกังวานของบุรุษดังขึ้นซ้ำๆ สะท้อนก้องอยู่ในคฤหาสน์เทพคัสตรา

“ข้าคือเทพคัสตราโกวเจินช่างกง เจ้าพวกสามัญยังอาจบุกรุก
ดินแดนต้องห้ามของเทพคัสตรา ชั่วช้านัก!”